

גא) שאול המלך רדף עם החיל
 להשיג את דוד ולחצו ונפל ליד דוד
 וכתב בנף מעילו והראה לשאול וצבא
 שאול ואמר לו מלך המלך וגוי וציקשו
 שישבע לו שלא יכרית זרעו, אך יעלה
 זאת ע"ד מה לו בעלמו שהי רודפו
 ומותר להורגו והגיע לידו ששאול בעלמו
 העיד סיגרני הי צידך והניחו ומכ"ש
 שלא יכרית זרעו שלא חטאו מאומה,
 אולי י"ל שהכוונה על מרדכי ואסתר
 שנלמחו מזרע שאול, כי מלינו (צמד"ר
 פי חקת) שמרע"ה ציקש על ר"ה הגדול
 יכ"ר שיהי מחללי, רואים אנו עד כמה
 יקר שילא ת"ה או לדיק מחללי ע"כ
 פחד שאול פן יפעל בתחוננים שילמחו
 מרדכי ואסתר מחללי זהו גקרא זרעו
 אחרי אותו זרע שראוי ליתן קיום לכל
 דורותיו, כתיב יעקב חבל נחלתו ע"כ
 נמשך חבל נחלה מן יעקב חביו עד סוף
 הדורות כשנמח לדיק אי צין הדורות
 נותן קיום לפניו ולחחריו לכך כפל ואם
 השמיד וגר מצית חבי שאם הי מלליה
 דרכו הי הוא המקיים כל דורות בית
 אבותיו, אף אחר שאבד הממשלה אמר
 לו שמואל הנביא מחר אחת עמי
 צמחיתני לפה צדוק"ק שילא גואל מזרעו
 שנמשל למרע"ה שעמד צפרן בן מרדכי
 דורש טוב לעמו ודו"ש לכל זרעו מה
 השבח איזו חז לא ידרוש שלום זרעו,
 אך הפירוש כנ"ל, שהחיר לכל דורות
 זרעו עד הסוף, כשהי כדאי למשה
 רבינו העניו מאוד לבקש שיהי ראש"ג
 מחללי, אף שהי חז לאחרים שהי יואל
 מהם לולי חפלתו, מ"מ הי כדאי וישר
 בעיניו לבקש זאת, בן הי דוד המלך בעל
 פועל גדול והי יכול להמשיך מרדכי
 ואסתר שילאו מחללי לולי השבועה, גם
 עפ"י פשוט הי יכול להעמידם במלחמה
 שיהי רק גורם דגורם כדאי צדוק"ק
 (בהקדמה לצדוק"ק) שהי הקפדה על

שנכרג אורי צחרצ בני עמון, (כי על
 חרצ בני עמון הי חקוק ע"ז עיי"ש)
 לולי זאת הי מותר כי הי נחשצ צין
 הכלים במלחמה, מה שאמר שמואל
 לשאול בגבול בנימין צללח כי בנימין
 אושפזיכני דשכינל ע"כ הוזכרו שיהי
 תמיד תחת לל נח רוח"ק צרור, עיי"ז
 זכר אח"כ שתלליח עליו רוח ד', ומבואר
 ובהפכת לאיש אחר אח"כ מפורש
 צכתוב וחי כהפנותו וגר ויהפך וגר
 לצ אחר שנתעלה מדרגה לדרגה עד
 הגם שאול צנביאים

גב) פעם אי צא זקיני מו"ר
 ז"ל לשלחן העבור והי מלא שמחה
 ואמר זה"ל עתה אני צשמחה עלומה
 שודע לי צרור שאני קלחק, אי"כ הכל
 צא לי צמתנת חנם דכתיב יאר ד' פניו
 אליך ויחנק זאת היא הארת פנים שידע
 שכל צא לו צמתנת חנם (כסיכרא
 דלית לה מגרמה כלום) כעין מאמר
 הנ"ל אמר צענין שאול המלך שדיצר
 עמו שמואל הנביא על הגג על ענין
 גיאות וצאמת הי עניו מאוד וצתחלת
 התמנות נחצא אל הכלים ועל האנשים
 אשר ציו אותו הי כמתריש, אמר
 זקיני ז"ל מה שאמר לו שמואל אם
 קטן אתה וגר ראש שצטי ישראל אתה,
 כי שאול הי שפל צעיני עלמו שהוא
 יחי כדאי לעשות ענין גדול כזה אשר
 אין השם שלם ואין הכסף שלם עד
 שימחה שם עמלק, ושמואל הודיעו שזכו
 ח"ו ענין גיאות דמשמע שלעצודה
 גדולה כזו אינו ראוי משא"כ לעבודת
 הש"ת התמידי הוא כדאי, וצאמת לריך
 אדם להשפיל לבו עד עפר, ומ"מ יתחמץ
 מטעם שליחות המלך צ"ה, אף שאינו
 כדאי כח המלך יתצ"ש יעמוד לי
 לגמור השליחות.

גג) שמעתי מפ"ק זקיני מו"ר
 ז"ל שהי מספר מעשה, שצאיו מקום

הי זונה שלקחה בשכרה הי מאות דינרי זכב, פ"א נסע לשם יחודי אי לחטא ולקח עמו הסך הכ"ל, וכשהי דרך שמע קול צביות מאנשים וגשים שאז הי כל אדון בחלרו כמו נגיד שצידו להמית, והי רבים מישראל חייבים לו שטר דירה ומס, ונתנס לבית הסוהר בעינויים קשים כמות, האיש הכ"ל בשמעו הצביות נבמרו רחמיו וחקר כמה הם חייבים, לקח כל הסך אשר הקלה לעצירה ופדה כל השצוים ונא עשה העצירה והי מזה רעש צשמים ונא הפסק שכל מה שיגזור זה יקום, חששו פן ירלה להחיות מחים ושאר דברים שאי אפשר עתה, גזרו עליו לשחות י"ש, ולכך הי רוב זמנים שיכור, ופ"א הי העולם צלער גדול, שלח ריבש"ע ז"ל מתלמידיו להכ"ל שהוא יבקש רחמים ויפעל כשצאו אליו שבו כמה זמנים שלא יכלו לדבר אחר מחוך שכרותו עד שטרחו וכשיגו אותו ערס ששתה, ופעל רחמים ונעשה רצונו, אמר זקיני מו"ר ז"ל כן צפורים יש כ"ב עת רנן שכל איש ישראל יכול לפעול אין שיפור, אך פן ידרוש שלא כהוגן כיצדו חז"ל זכום כהכ"ל, וסוים אין שום הו"א שנפסיד ח"ו ע"י תקנת חז"ל, מסתם עולה יותר נחת רוח מי שמצטל חפלו לליית פקודת חז"ל מאשר יכוון לבקש עזור עלמו עוצות אף שיפעול.

(נד) (מגילה ו'), רקת זו עצרי ולמה נקרא שמה רקת שאפי ריקנין שצב מלאים מאות כרימון, היאך רמז מילוי מאות, צחיצת רקת נרמז ריקנין, אולי גם הוא סובר עצרי עוצה ראיתה מפני מה עוצה ראיתה מפני שמלא מאות דכחיז צהם צרכ מאירת עיניו. מנרף שם רקת לשם עצרי.

(נה) בגמ' (מגילה ו'), רקת זו עצרי שנקי רקת שאפי ריקנין שצב

מלאים מאות כרימון, יש לתמוה הלא חז"ל דרשו על כפלה כרימון רקתך שאפי ריקנין שצב מלאים מאות כרימון, ומה נשתנה עצרי שקראו לה שם חדש, אפשר ע"ד הכי צחת אולי להזכיר עוני כי ערס שצב אלהי ז"ל הי מעשי העוצים ספונים צשמים נגד בני עירה וכו', כן בעצרי שהי מקום דירת רצונו הקי וכל צעלי תריסין, אם הי צהריקנין מעש"ע רק כמו ריקנים פשוטי ישראל ממקום אחר, לא הי נחשבים כלל, אצל הי להם יותר מעש"ע ולכך זכו לשם חדש.

(נו) (מגילה ד' ז'), היינו דאמרי חינשי עבא חדא פילפלא חריפתא ממלא לני דקרי יש לתמוה דאי (בערוצין ס"ד), שאמר כמה מעליא האי שמעתא הוכיחו ממאמר האומר שמועה זו נאה כי מאצד הונח של תורה, גם חידוש איך מלאו לבו לזלזל נדנוד צלימודי התנאים, אולי אמר זאת צפורים שכוחר משום שמחה אף להזיק, וכן אנו רואים צאצוי שהי תלמיד מוצחק של רבה, וכשהלך במשלוח מנות של רבה אמר שיאמר מרי אי חקלאה מלכא דיקולא מלארי לא נחית, הלא די אם יאמר זאת מרי, ע"כ דצפורים מותר מילתא דדיחותא.

(נז) כי שצאים כוצד עונשים קשים תחת אשר לא עזדת וגו' צשמחה וצטוב לצב מרוב כל, א"כ כשעוצדין כשי"ת צשמחה וטוב לצב מרוב כל זוכין להתקצות גדול ולשפע טובה, יעאע"ה אמר חנני אי וכי יש לי כל, עשו אמר יש לי רב, ציום היקר פורים אנו זוכין לחלקו של עשו, ושל יעאע"ה ירשנו, ע"כ נתקיים עתה מרוב כל, וכל השיכורות פחיתות גדול, כדאי צגמי אמר אלהי ז"ל לא תריו ולא תחטא, רק כשזכינו גם לכל עוצה עשו נתקצב